

Μάριος Καρακατσάνης

Αναζητώντας την χώρα του Πωτέ

Αναζητώντας την χώρα του Ποτέ

«Κάθε βράδυ, προτού αποκοιμηθούν, η Γουέντι έλεγε μια ιστορία στους δυο μικρότερους αδερφούς της. Η αγαπημένη τους ιστορία ήταν για τον Πίτερ Παν, ένα παιδί που ζούσε μαζί με τις νεράιδες και που δεν ήθελε να μεγαλώσει ποτέ.

Κάποιο βράδυ, ο Πίτερ Παν κι η νεράιδα Καμπανούλα παρουσιάστηκαν στο παράθυρο του σπιτιού των τριών παιδιών, για να τα καλέσουν να πάνε μαζί τους ταξίδι στη Χώρα του Πουθενά. Τα παιδιά δέχτηκαν πρόθυμα και με τη βοήθεια της νεράιδας, έφτασαν πετώντας σ' ένα όμορφο νησί. Εκεί αποφάσισαν να χτίσουν ένα σπίτι, για να ζήσουν όλα μαζί. Η Γουέντι συνέχισε να τους λέει ιστορίες κάθε βράδυ προτού αποκοιμηθούν, κι όλοι ήταν πολύ ευτυχισμένοι. Κάποιο βράδυ όμως τους επιτέθηκε ο καπετάνιος Γκάρφιλντ κι οι τρομεροί ναύτες του. Έδεσαν με σχοινιά τη Γουέντι και τ' αδέρφια της κι έριξαν δηλητήριο στο νερό του Πίτερ Παν, για να μην μπορέσει να τους ακολουθήσει.

Την άλλη μέρα ο Πίτερ Παν, χωρίς να ξέρει τι είχε συμβεί τη νύχτα, ετοιμαζόταν να πει το νερό απ' το ποτήρι του. Η Καμπανούλα όμως τον εμπόδισε, το ήπιε εκείνη κι έπεσε αναισθητή απ' το δηλητήριο. Ο Πίτερ Παν δεν τρόμαξε και με τα μάγια που είχε μάθει απ' τις νεράιδες, μπόρεσε εύκολα να σώσει τη γλυκιά Καμπανούλα. Τότε, η μικρή νεράιδα του είπε πως η Γουέντι και τ' αδέρφια της ήταν αιχμάλωτοι του Γκάρφιλντ κι εκείνος έτρεξε αμέσως να τους βοηθήσει. Ο καπετάνιος Γκάρφιλντ έπεσε στη θάλασσα, όπου τριγύριζαν μερικοί κροκόδειλοι, οι ίδιοι που είχαν άλλοτε φάει το ένα του το χέρι. Οι κροκόδειλοι περίμεναν τώρα για να τον φάνε ολόκληρο.

Ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, ο μπαμπάς της Γουέντι ανησυχούσε πολύ για τα παιδιά του, γιατί δεν είχε ιδέα πού βρίσκονταν. Ήταν πολύ καλός πατέρας κι αγαπούσε πολύ τα παιδιά του. Ο Πίτερ Παν το ήξερε και γι' αυτό αποφάσισε να τα ξαναφέρει στο σπίτι τους. Όταν έφτασαν εκεί, τα τρία παιδιά αγκάλιασαν τον πατέρα τους και του υποσχέθηκαν πως ποτέ πια δε θα έφευγαν κρυφά απ' το σπίτι. Ο Πίτερ Παν ξαναγύρισε πετώντας στη Χώρα του Πουθενά, ξέροντας πως είχε κάνει το σωστό, αλλά λυπημένος που είχε αποχωριστεί τους φίλους του».

-Τότε μανούλα γιατί το έκανε; ρώτησε με βουρκωμένα ματάκια ο εννιάχρονος Πέτρος.

-Γιατί έπρεπε μωρό μου... τα παιδιά αυτά δεν άνηκαν στον μαγικό κόσμο του Πίτερ Παν! Του απάντησε εκείνη γεμάτη γλυκύτητα στην φωνή και σκουπίζοντας του απαλά τα δάκρυα με τα ζεστά και απαλά δάκτυλα της.

-Γιατί; Αφού δε θα μεγάλωναν ποτέ! Και θα ήταν για πάντα ευτυχισμένα... της αποκρίθηκε ξανά με παράπονο, σφίγγοντας τα λεπτά χειλάκια του για να μην κλάψει και άλλο.

-Μα για αυτόν ακριβώς τον λόγο! Τα παιδιά πρέπει να μεγαλώνουν! Να γίνονται μεγάλοι και ύστερα να κάνουν και εκείνα την δική τους οικογένεια! Ξεκίνησε να του εξηγεί χαρίζοντας του ένα στοργικό χαμόγελο.

-Και πίστεψε με, αγάπη μου, καμιά ευτυχία δε συγκρίνεται με αυτήν του να βλέπεις το δικό σου παιδί να γεννιέται και να μεγαλώνει μέρα με την μέρα..

Όπως εσύ! Κατέληξε να του λέει φιλώντας τον στο μάγουλο.

-Μα εγώ... πήγε να της πει πάλι αλλά δεν τον άφησε να ολοκληρώσει την σκέψη του. Ήξερε πολύ καλά τι θα της πει, δεν ήταν η πρώτη φορά που είχαν κάνει αυτή την συζήτηση.

-Εσύ τώρα θα κοιμηθείς! Σου διάβασα το αγαπημένο σου παραμύθι και τώρα ήρθε η ώρα να κρατήσεις την δική σου υπόσχεση! **Νάνι!** Του είπε κλείνοντας το βιβλίο με τα παραμύθια. Και αφού το ακούμπησε δίπλα στο κομοδίνο του, τον σκέπασε προσεκτικά μέχρι επάνω για να μην κρυώνει.

Ήταν πράγματι μια ιδιαίτερα κρύα βραδιά. Σιγανές ψιχάλες έπεφταν επάνω στις τσίγκινες στέγες κάνοντας τον χαρακτηριστικό τους ήχο να ηχεί σχεδόν ονειρικά μέσα στο δωμάτιο. Ένας ήχος που η αχαλίνωτη φαντασία του εννιάχρονου Πέτρου παρομοίαζε με την κίνηση των δεικτών ενός ρολογιού. Όχι όμως οποιουδήποτε ρολογιού. Αλλά του συγκεκριμένου που βρισκόταν στην κοιλιά του κροκόδειλου που είχε φάει το χέρι του Κάπταιν Χουκ.

Και μετρώντας κάθε τικ τακ ο Πέτρος έκλεισε τα ματάκια του βυθιζόμενος σε έναν κόσμο που θα μπορούσε και εκείνος να ήταν ένα χαμένο παιδί. Μα ποτέ δεν έβλεπε κάποιον από τους αγαπημένους του ήρωες. Πάντα στεκόταν μόνος του εκεί, στην άκρη ενός βράχου, κοιτώντας τα τεράστια λευκά πυκνά σύννεφα να περνάνε από μπροστά του. Και από κάτω μια ήρεμη καταγάλανη θάλασσα, δίχως ούτε ένα πειρατικό πλοίο επάνω της να την διασχίζει. Τόση μοναξιά αλήθεια...

Αν και πολύ μικρός, ωστόσο πάντα ξεχώριζε από τα υπόλοιπα παιδιά της ηλικίας του. Εκτός του ότι είχε μιλήσει πολύ νωρίς, είχε μάθει να διαβάζει και από πολύ νωρίς. Οι φίλοι και οι συγγενείς τον αποκαλούσαν παιδί θαύμα, μα για τους γονείς του ήταν απλά ένα πανέξυπνο παιδί, το δικό τους παιδί. Που καμάρωναν για αυτό κάθε μέρα που περνούσε. Ο πατέρας του δούλευε αρκετές ώρες της ημέρας ως μαραγκός, με αποτέλεσμα ο μικρός Πέτρος να μένει πολλές ώρες με την μητέρα του η οποία αφού έκανε τις απαραίτητες δουλειές του σπιτιού και το μαγείρεμα της, ύστερα όλο τον υπόλοιπο χρόνο τον αφιέρωνε στον γιο της. Πήγαιναν βόλτα στο πάρκο, αγοράζοντας πάντα παγωτό στην επιστροφή, πήγαιναν για ψώνια σε τεράστια πολυκαταστήματα που ο Πέτρος λάτρευε τόσο πολύ να εξερευνά. Μα κάποιες φορές καθόντουσαν και σπίτι βάζοντας τον να διαβάζει συνέχεια τις αγαπημένες του ιστορίες και πάλι φρόντιζε να περνάνε καλά αφού ποτέ δεν παρέλειπε να του φτιάχνει μικρά τoστ και φρεσκοστυμμένη πορτοκαλάδα.

Ότι και αν έκαναν ο Πέτρος πάντα περνούσε ωραία. Διασκέδαζε με την ψυχή του χαμογελώντας στους πάντες. Με παρέα την φαντασία του, παραποιούσε το κάθε τι που έβλεπε μπροστά του. Πόσες φορές το πάρκο ήταν μια μικρή έκταση καταπράσινης γης όπου όλα τα "χαμένα" παιδιά έπαιζαν μεταξύ τους ξέγνοιαστα. Το τεράστιο εμπορικό κέντρο ένας λαβύρινθος που σε κάθε γωνιά του κρυβόταν ο Κάπταιν Χουκ έτοιμος να τον αρπάξει! Ήταν προφανές ότι το παραμύθι αυτό μονοπωλούσε

την φαντασία του, μα ήταν και το μόνο που δεν μπορούσε να ονειρευτεί. Ενώ νεράιδες και ξωτικά τον επισκέπτονταν συχνά στον ύπνο του, δράκοι και ιππότες ζητούσαν την βοήθεια του σε ονειρικά περιπετειώδη ταξίδια, ωστόσο η αγαπημένη του Τίνκερμπελ και ο Πίτερ Παν δεν έρχονταν ποτέ. Και όσο δε γινόταν αυτό, τόσο εκείνος πείσμωνε και "κολλούσε" περισσότερο μαζί τους.

Ευπνώντας την άλλη μέρα το πρωί ο Πέτρος ανοίγοντας τα μάτια του, αφού τέντωσε καλά τα αδύναμα χεράκια του για να του φύγει η νύστα, πήγε στο μπάνιο να πλύνει με χλιαρό νερό το πρόσωπο του. Αμέσως μετά βγάζοντας τις πιζάμες του, άνοιξε την τεράστια ξύλινη ντουλάπα και πήρε από μέσα ένα σετ ρούχα. Φορώντας τα βιαστικά κατέβηκε κάτω στην κουζίνα ξέροντας καλά τι όμορφα εδέσματα θα τον περίμεναν. Και δεν έκανε λάθος! Όπως και η μητέρα του που ήξερε πάντα τι ώρα ξυπνάει ο μονάκριβος της.

-Καλημέρα Μανούλα! της αποκρίθηκε γεμάτος αγάπη προς εκείνη.

-Καλημέρα αγάπη μου! Έλα... κάτσε! του απάντησε εκείνη με το κλασικό υπέροχο πρωινό χαμόγελο της, καθώς του έδειχνε ένα μπολ γεμάτο ζεστό γάλα με τρίματα σοκολάτας και δίπλα του ένα μικρό πιατάκι με αχνιστό τοστ.

-Όλα δικά μου; την ρώτησε γλείφοντας τα χείλια του. Αν και ήξερε την απάντηση.

-Όλα! και να τρως αργά! όπως είπαμε! του απάντησε η μητέρα του επιπλήττοντας τον ελαφρώς αυστηρά,

ξέροντας ότι μέσα σε όλα τα καλά που είχε, είχε και ένα μικρό κακό. Ήταν λαιμαργός! Οι μπουκιές του κατέβαιναν σχεδόν αμάσητες, γεγονός που την τρώμαζε κάθε φορά που τον έβλεπε να τρώει έτσι.

-Ναι μανούλα... της απάντησε εκείνος. Μα βλέποντας τον να έχει ανοίξει το στόμα του διάπλατα τον επίπληξε ξανά. Αναγκάζοντας τον να το κλείσει λίγο και να φάει μια μικρότερη μπουκιά από το τoστ που ήταν έτοιμος να καταβροχθίσει μονομιάς.

Συνεχίζοντας εκείνη τις δουλειές της, ο Πέτρος σιγά, σιγά έφαγε όλο το πρωινό του αδειάζοντας κυριολεκτικά όλα τα πιάτα που είχε μπροστά του.

-Ξέρεις τι σκεφτόμουν μαμά; της είπε καθώς παραμέριζε τα άδεια πιάτα από μπροστά του.

-Τι αγόρι μου;

-Θα ήθελα πάρα πολύ ένα σκύλο... Σαν αυτόν που είχε η Γουέντι και τα αδέρφια της! της απάντησε εκείνος γεμάτος λαχτάρα.

Εκείνη ακούγοντας κάτι τέτοιο, σταμάτησε ότι έκανε, πηγαίνοντας να κάτσει κοντά του.

-Αγόρι μου ένα σκυλάκι είναι πολύ μεγάλη ευθύνη! Δεν είναι μονάχα φαντασία και χαρά! Έχει ανάγκες ακριβώς όπως ένας άνθρωπος! Ξεκίνησε να του λέει θέλοντας να του εξηγήσει κάποια πράγματα.

-Θα πρέπει να το ταΐζεις, να το πηγαίνεις βόλτα, να το προσέχεις να μη σου φάει τα παιχνίδια σου! Τα έχεις

σκεφτεί όλα αυτά; Τον ρώτησε πιστεύοντας ότι είχε καταφέρει να τον προβληματίσει.

-Ναι μαμά τα ξέρω, έχω δει και από φίλους μου! Ας τα φάει τα παιχνίδια μου! Δεν πειράζει. Αρκεί να μην πάθει τίποτα... άκουσε να της απαντά αιφνιδιάζοντας την.

-Και δε θα τον σικαίνομαι! Θα του καθαρίζω εγώ τα κακάκια του! Συνέχισε να της λέει γεμάτος ενθουσιασμό αλλά και σιγουριά.

Επικρατώντας λίγα λεπτά σιωπής αλλά και σκέψης, στο τέλος του απάντησε η μητέρα του.

-Αν είναι έτσι θα το συζητήσουμε με τον πατέρα σου και θα σου πούμε! Σύμφωνα;

-Σύμφωνα!!! της απάντησε εκείνος γεμάτος ενθουσιασμό. Και αφού της έδωσε ένα τεράστιο φιλί στο μάγουλο σηκώθηκε από το τραπέζι.

-**Μπάρι!** Φώναξε ο Πέτρος καθώς ανέβαινε τις σκάλες για να πάει ξανά στο δωμάτιο του. Μα βλέποντας την μητέρα του να τον κοιτάζει με την απορία ζωγραφισμένη στα μάτια της, επανέλαβε.

-Μπάρι! Σε περίπτωση που αναρωτιόσασταν πως θα τον ονόμαζα... και αφού της χάρισε ένα παιχνιδιάρικο χαμόγελο, συνέχισε τον δρόμο του.

-Τρελόπαιδο... μουρμούρισε η μητέρα του χαμογελώντας και εκείνη και συνέχισε τις δουλειές της.

Περνώντας αρκετή ώρα, με τον χειμωνιάτικο ήλιο να αρχίζει δειλά να απομακρύνεται από τον ουρανό, η στιγμή αυτή βρήκε τον Πέτρο να αγναντεύει πίσω από το παράθυρο του, τους υπέροχους χρωματισμούς που άφηνε πίσω του.

Αμέσως ο χλομός ήλιος μετατράπηκε σε μια τεράστια πολύχρωμη σφαίρα, που με τις ζεστές της ακτίνες αγκάλιαζε ιπτάμενες σκιές παιδιών που πετούσαν ξέγνοιαστα από μπροστά του. Μπορούσε ακόμα να ακούσει και το γέλιο τους! Αλήθεια! Το άκουγε από τα πέρατα του ουρανού σαν να τον προκαλούσαν να παίξει μαζί τους! Απλώνοντας το χεράκι του πίσω από το τζάμι, έκανε μια κίνηση σαν να ήθελε να τα χαιρετήσει, μα δεν τον έβλεπαν.

-Που ταξιδεύεις πάλι μικρέ μου; άκουσε άξαφνα την φωνή της μαμάς του διακόπτοντας κάθε σκέψη που έκανε μέχρι και εκείνη την μαγική στιγμή. Και αμέσως ο ήλιος χλόμιασε και πάλι.

-Πουθενά! Απλά χάζευα έξω... της αποκρίθηκε εκείνος γυρνώντας προς το μέρος της.

-Μικρέ μου ονειροπόλε... Τι θα έλεγες αφού φας όλο σου το φαγητό να πηγαίναμε έξω να τρώγαμε και ένα γλυκό; τον ρώτησε γεμάτη νάζι.

-Ναιiiii!!! αναφώνησε αμέσως ο Πέτρος τρέχοντας κοντά της για να την αγκαλιάσει.

Πράγματι αφού δείπνησαν οι δυο τους όπως πάντα, η μητέρα του έπλυνε τα πιάτα, του φόρεσε το μπουφάν του, φόρεσε και εκείνη κάτι ζεστό και δίχως να χάσουν άλλο χρόνο, ετοιμάστηκαν να φύγουν. Φτάνοντας στο πάρκο, ο Πέτρος έπιασε αμέσως γνωριμία με τα άλλα παιδάκια και ξεκίνησαν να παίζουν όλα μαζί το παιχνίδι που τους έμαθε ο νέος του φίλος. Το οποίο δεν ήταν άλλο από μια πολύ απλή εκδοχή του Πίτερ Παν.

Εκμεταλλευόμενος ό,τι είχε στην διάθεση του, ο Πέτρος όριζε τους ρόλους που θα είχε το κάθε παιδί, στο παιχνίδι αυτό. Βλέποντας μια κατασκευή από πλαστικά κουτιά που ενώνονταν το ένα με το άλλο σαν μικρός λαβύρινθος, έστειλε ένα κοριτσάκι μέσα εκεί να κρυφτεί και απλά να μιλάει δυνατά. Θα ήταν η Τίνκερμπελ!

Τι κρίμα που δεν είχε φέρει τον μικρό φακό του να της τον δώσει ώστε να τον αναβόσβηνε φωτίζοντας δεξιά και αριστερά!

Ένα άλλο παιδί που ήταν λίγο αγριωπό στην όψη, τον έκανε Κάπταιν Χουκ. Τραβώντας του το μανίκι προς τα κάτω και κρύβοντας του την παλάμη, του έδωσε να κρατάει ένα γυρτό ξύλο δήθεν ότι ήταν ο γάντζος. Τα υπόλοιπα παιδιά θα ήταν τα χαμένα παιδιά ενώ για τον ίδιο κράτησε τον καλύτερο ρόλο. Αυτόν του Πίτερ Παν!

Κανένα παιδί δεν διαμαρτυρήθηκε για τον ρόλο που είχε αναλάβει. Ήταν όλα τόσο εκστασιασμένα από την φαντασία του φίλου τους, που το μόνο που τα ενδιέφερε ήταν απλά να συμμετάσχουν στο παιχνίδι και τίποτε άλλο.

-**Εμπρός χαμένα παιδιά!** φώναξε με δύναμη ο Πέτρος έχοντας σκαρφαλώσει ψηλά σε μια τσουλήθρα. -Ο Κάπταιν Χουκ μας επιτίθεται! Θα τον αφήσουμε έτσι; Συνέχισε να τους λέει έχοντας μπει για τα καλά στο πετσί του ρόλου του. Και γλιστρώντας ανάλαφρα επάνω στην τσουλήθρα, άπλωσε διάπλατα τα χέρια του σαν να πετούσε στα αλήθεια. Αμέσως όλα τα παιδιά φώναζαν χαρούμενα "Επίθεση!" και τρέχοντας προς το μέρος του κακού "πειρατή" έκαναν ότι ξιφομαχούσαν στον αέρα. Το κοριτσάκι μέσα στα πλαστικά κουτιά τους ενθάρρυνε λέγοντας τους δήθεν τι να προσέξουν, πλάθοντας και εκείνο με την δική του φαντασία, δέντρα, πυκνά φυλλώματα και απότομα βράχια. Ήταν το ωραιότερο παιχνίδι που είχαν παίξει ποτέ τους! Μέχρι που είδαν έντρομα τον Πέτρο να πέφτει κάτω λιπόθυμος.

Στην αρχή πίστεψαν ότι το έπαιζε τραυματισμένος, μα βλέποντας τον να μην κινείται καθόλου, τρόμαξαν πάρα πολύ. Ένα από αυτά έτρεξε κατευθείαν στην μαμά του, δείχνοντας της τον Πέτρο. Εκείνη έχοντας δει από πριν την μητέρα του Πέτρου, έτρεξε αμέσως να την ειδοποιήσει, αφού εκεί που είχαν πάει τα παιδιά την συγκεκριμένη αυτή στιγμή, δεν είχε οπτική επαφή με τον γιο της.

Πανικόβλητη η μητέρα του έτρεξε αμέσως προς το μέρος του. Αντικρίζοντας τον ασάλευτο και σωριασμένο κάτω, η καρδιά της δε βάσταξε. Κλαίγοντας έσκυψε προς το μέρος του, να δει τι συμβαίνει. Αν και πολύ εξασθενημένη, ένιωσε την ανάσα του στο αυτί της. Κάτι που την καθησύχασε

λίγο. Αμέσως ο κόσμος άρχισε να μαζεύεται γύρω τους, θέλοντας να δει τι είχε συμβεί στο παιδί. Τα παιδιά κλαίγοντας είχαν πετάξει πια τα αόρατα ξίφη τους, ενώ ο "Κάπταιν Χουκ" είχε αφήσει να πέσει προ πολλού από το χέρι του το ξυλάκι που κρατούσε, ανεβάζοντας και πάλι το μανίκι του. Είχε ξεχειλώσει λίγο, μα δεν τον ένοιαζε. Έχοντας και εκείνος αγκαλιά την μητέρα του κοιτούσε γεμάτος αγωνία τον πεσμένο πια νέο του φίλο.

-Τι έπαθε μαμά; την ρώτησε. Μια ερώτηση που σαν φρικτός αντίλαλος ηχούσε σχεδόν από όλα τα αθώα στόματα όλων των παιδιών που ήταν εκεί και έπαιζαν μαζί του. Μα δεν έπαιρναν καμία απάντηση.

-Κάντε στην άκρη να περάσω... είμαι γιατρός... άκουσαν μια επιβλητική αντρική φωνή. Και αμέσως όλοι παραμέρισαν να περάσει.

-Τι συνέβη; ρώτησε την μητέρα του που στέκονταν εκεί έχοντας τον αγκαλιά. Και αμέσως άνοιξε την τσάντα του βγάζοντας ένα στηθοσκόπιο.

-Δεν ξέρω! Μου είπαν ότι έπεσε ξαφνικά κάτω... του απάντησε εκείνη με λυγμούς, καθώς του άνοιγε χώρο για να τον εξετάσει.

Κοιτώντας πρώτα λίγο βιαστικά για επιφανειακά τραύματα, ο γιατρός έκανε να ακούσει τους κτύπους της καρδιάς του. Τραβώντας ύστερα από λίγο το στηθοσκόπιο μακριά του, προσπάθησε να του πάρει και τους παλμούς με τα δάκτυλα του. Κουνώντας το

κεφάλι του προβληματισμένα, σήκωσε το αγόρι βιαστικά στην αγκαλιά του και αφού σηκώθηκε όρθιος άρχισε να τρέχει προς το αμάξι του.

-Ελάτε γρήγορα μαζί μου, δεν έχουμε πολύ χρόνο. Φώναξε στην μητέρα του καθώς έτρεχε, αν και δε χρειαζόταν να το πει, αφού η έντρομη μητέρα του ήταν ήδη ξωπίσω του.

Μπαίνοντας πρώτα η μητέρα του μέσα στο αμάξι, της τον άφησε απαλά επάνω της και αμέσως μπήκε και εκείνος βιαστικά μέσα. Σε ελάχιστα κιόλας λεπτά ήταν ήδη στον δρόμο κατευθυνόμενοι πάρα πολύ βιαστικά προς το πλησιέστερο νοσοκομείο.

-Είστε πολύ τυχερή που πέρναγα από εδώ... της απάντησε κοιτώντας με προσοχή τον δρόμο.

-Είδα μαζεμένο τόσο κόσμο στο παιδικό πάρκο και σκέφτηκα ότι κάτι συνέβη, για αυτό σταμάτησα... της είπε χωρίς να τραβάει ούτε στιγμή το βλέμμα του από τον δρόμο.

-Τι έχει; τον ρώτησε εκείνη μη μπορώντας ακόμα να πιστέψει τι έγινε από την μια στιγμή στην άλλη.

-Δεν μπορώ να ξέρω... αλλά... πήγε να της πει... μα σταμάτησε λίγο σκεπτικός. Ποτέ δεν του άρεσε να λέει άσχημα πράγματα ειδικά χωρίς να έχει κάνει πρώτα τις απαραίτητες εξετάσεις που θα του εξασφάλιζαν μια έγκυρη γνωμάτευση.

-Αλλά; τον ρώτησε πληθυρίζοντας με πανικό την μια και μοναδική αυτή λέξη.

-Αλλά όλα θα πάνε καλά... της είπε δαγκώνοντας ελαφρώς τα χείλια του. Και αυτή την φορά ακόμα και αν μπορούσε να την κοιτάξει, δεν θα το έκανε.

Φτάνοντας ύστερα από λίγα λεπτά στο νοσοκομείο, ο γιατρός βγήκε βιαστικά από το όχημα του αρπάζοντας κυριολεκτικά το παιδί από την αγκαλιά της μάνας του.

-Φωνάξτε κάποιον να έρθει να κάτσει κοντά σας μέχρι να σας βρω εγώ... της αποκρίθηκε βιαστικά και αμέσως μπήκε μέσα στο νοσοκομείο.

Η μητέρα του Πέτρου σοκαρισμένη από το κάθε εφιαλτικό λεπτό που περνούσε, δεν ήξερε τι να κάνει. Από την μια ήθελε να ουρλιάξει, από την άλλη να κλάψει με όλη της την ψυχή και μέσα σε όλα αυτά να ειδοποιήσει και τον άντρα της. Συσσωρεύοντας όσο κουράγιο είχε, τελικά κατέληξε στην τρίτη επιλογή. Ήταν θέμα μερικών λεπτών να παρατήσει τα πάντα ο σύζυγος της και να έρθει και εκείνος στο νοσοκομείο, κοντά στην οικογένεια του.

Εξηγώντας του, ότι μπορούσε να εξηγήσει και εκείνη σύμφωνα με αυτά που ήξερε, στο τέλος έμειναν και οι δύο με την ίδια απορία. Τι μπορεί να είχε συμβεί. Έγιναν όλα τόσο γρήγορα και ξαφνικά, που δεν ήξεραν τι άλλο να πουν. Πλέον η μόνη "φωνή" που ακουγόταν ήταν αυτή των σκέψεων τους. Η οποία είχε τον ίδιο αποδέκτη. Τον Θεό.

Βλέποντας τον γιατρό να τους πλησιάζει ύστερα από αρκετή ώρα, πρώτη σηκώθηκε η μητέρα του παιδιού

που τον αναγνώριζε. Αμέσως όμως σηκώθηκε και ο σύζυγος της βλέποντας την να πηγαίνει προς το μέρος του γιατρού.

-Λοιπόν; τον ρώτησε γεμάτη αγωνία η μητέρα του Πέτρου, ενώ ο σύζυγος της τον κοίταζε στα μάτια σα να προσπαθούσε να διαβάσει την σκέψη του.

Κοιτώντας και τους δύο λίγο αμήχανα, ο γιατρός πήρε μια βαθειά ανάσα και ξέροντας το δύσκολο έργο του, έψαχνε να βρει τις κατάλληλες κουβέντες.

-Θα σας πω τα πράγματα ακριβώς όπως είναι... ξεκίνησε να τους λέει... κοιτάζοντας στα μάτια μια τον έναν και μια τον άλλον.

-Ο γιος σας διαγνώστηκε με ανεύρυσμα στον εγκέφαλο... έγινε μια προσπάθεια να αφαιρεθεί, αλλά δυστυχώς η θέση του ήταν τέτοια, που δεν μπορέσαμε τελικά να κάνουμε τίποτα... κατέληξε κατεβάζοντας το κεφάλι γεμάτος λύπη.

Στο άκουσμα της διάγνωσης αυτής, η μητέρα του έπεσε στο πάτωμα σπαρταρώντας από τον αστείρευτο πόνο που σε λίγα δευτερόλεπτα κατέκλεισε την ψυχή της. Σκύβοντας αμέσως και οι δύο άντρες να την σηκώσουν, εκείνη ούρλιαζε παρακαλώντας τους να την αφήσουν. Ο σύζυγος της σφίγγοντας την στην αγκαλιά του, προσπαθούσε να φανεί δυνατός και για τους δυο. Μα Θεέ μου του ήταν τόσο ακατόρθωτα δύσκολο. Και νιώθοντας την, παραδομένη επάνω του, ξέσπασε και εκείνος σε λυγμούς.

Νιώθοντας ακόμα πιο δύσκολη την θέση του, ο γιατρός έπρεπε να πει και κάτι ακόμα. Ίσως ακόμα πιο δύσκολο.

-Θα σας πρότεινα να έρθετε να τον δείτε τώρα... Δεν ξέρω για πόσο ακόμα... θα αντέξει... κατέληξε με τρομερή δυσκολία στα λόγια του.

Κουνώντας το κεφάλι τους συγκαταβατικά, έσφιξαν τα δόντια, σκούπισαν τα μάτια τους και προσπαθώντας να πνίξουν τον αβάσταχτο πόνο που ένιωθαν, συγκράτησαν τις κραυγές απόγνωσης που ένιωθαν τόσο πολύ την ανάγκη να εκφράσουν και οι δύο. Και με αυτό το ελάχιστο κουράγιο που τους είχε απομείνει, παίρνοντας μια πάρα πολύ βαθειά ανάσα, τον ακολούθησαν κρατώντας σφικτά ο ένας το χέρι του άλλου.

Ανοίγοντας τους την πόρτα του δωματίου που τον είχαν βάλει, τους άφησε να περάσουν μέσα και αμέσως την έκλεισε ξανά, αφήνοντας τους μόνους με τον γιο τους.

-Αγάπη μου... ψέλλισε η μητέρα του αντικρίζοντας τον γεμάτο γάζες στο κεφάλι.

-Μονάκριβο μου παιδί... συνέχισε να του λέει χαϊδεύοντας του το χέρι.

Ο πατέρας του πηγαίνοντας και εκείνος από την άλλη μεριά, αδιαφορώντας πια για όλα, ξέσπασε και εκείνος σε κλάματα ψιθυρίζοντας μοναχά μια λέξη..

"Αγόρι μου..."

Μένοντας για ελάχιστα λεπτά αμίλητοι και οι δυο, το μόνο που ακούγονταν ήταν οι βαριές ανάσες και τα αναφιλητά που έβγαιναν από τα πικραμένα τους χείλη.

-Σας... ευχαριστώ... πολύ... και τους δύο... άκουσαν μετά βίας να βγαίνει η φωνή από το στόμα του γιου τους.

Κάνοντας τους να πεταχτούν γεμάτοι ελπίδα, τον κοίταξαν με κομμένη την ανάσα. Θέλοντας να ακούσουν την γλυκιά του φωνούλα ξανά, ο πατέρας του τον ρώτησε για πιο λόγο τους ευχαριστούσε.

-Γιατί... ξέρω... ότι... θα μου... τον παίρνατε... τον Μπάρι... τους είπε με όση δύναμη είχε.

-Ναι αγόρι μου θα στον παίρναμε το σκύλο που πάντα επιθυμούσες! Και μόλις γίνεις καλά θα είναι το πρώτο πράγμα που θα αντικρίσεις! του αποκρίθηκε εκείνη καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια για να μην κλάψει μπροστά στο παιδί της.

-Ναι αγόρι μου! Ναι παλικάρι μου! Όλοι μαζί θα πάμε να τον πάρουμε! άκουσε να του αποκρίνεται με τρεμάμενη φωνή ο πατέρας του, σκουπίζοντας με την παλάμη του το αίμα που άρχισε να τρέχει από τα χείλη του. Τόση ώρα τα δάγκωνε τόσο πολύ που δεν άντεξαν άλλο, έκλαψαν και αυτά με το δικό τους δάκρυ.

-Δεν... θα... γίνω... καλά... τους αποκρίθηκε κοιτώντας τους με μια απρόσμενη ηρεμία στο πρόσωπο του...

-Ποιος το είπε αυτό; Τι είναι αυτά που λες... τον ρώτησε η μητέρα του σφίγγοντας με δύναμη το χεράκι του.

-Η...Τίνκερμπελ! τους είπε και αμέσως παίρνοντας μια βαθειά ανάσα τους είπε αυτή την φορά χωρίς δυσκολία.

-**Επιτέλους ήρθε στα όνειρα μου!** και ξεφυσώντας αποδυναμωμένος κατέληξε να τους λέει.

-Και μαζί της... ήταν και ο Πίτερ Παν... με όλα τα χαμένα παιδιά... Με... Μα δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την φράση του. Αφήνοντας την τελευταία του ανάσα εκεί, έκλεισε τα ματάκια του έχοντας ένα χαμόγελο χαράς στα χείλη.

-Σε περιμένουν... Ολοκλήρωσε η μητέρα του την φράση που δεν πρόλαβε να πει, μα και την σκέψη της συγχρόνως.

- Πάντα ήταν εκεί για εσένα μονάκριβε μου... κατέληξε να του λέει και αυτή την φορά ούρλιαξε με όλη της δύναμη. Κάθε σπαραγμός, κάθε ανάσα που έβγαζε από μέσα της, ήταν ευχή μα και κατάρα προς τον Θεό που της πήρε τον μονάκριβο της.

Ο πατέρας του σκύβοντας προς το μέρος του, τον πήρε αγκαλιά παραδομένος και εκείνος στον πρωτόγνωρο μέχρι τώρα πόνο της ψυχής του.

Μπαίνοντας μέσα οι γιατροί, με την βοήθεια αρκετών νοσοκόμων, κατάφεραν να τους απομακρύνουν από το δωμάτιο. Μα ούτε αυτό ήταν αρκετό, έτσι αναγκάστηκαν να τους κάνουν από μία

ηρεμιστική ένεση για να μπορέσουν να τους ηρεμήσουν. Αφήνοντας τους σε όνειρα όπου ο γιος τους, ως χαμένο παιδί επιτέλους και εκείνο, πετούσε ψηλά στον αέρα, παρέα με τα υπόλοιπα παιδιά που δεν θα μεγάλωναν ποτέ.

Περνώντας αρκετό διάστημα από τότε και θέλοντας να τιμήσουν την μνήμη του γιου τους, αγόρασαν έναν σκύλο. Ένα μεγάλο λευκό σκυλί με μαύρες βούλες σε όλο του το σώμα, το οποίο το βάφτισαν Μπάρι. Και κάθε βράδυ που τον άκουγαν να παίζει και να γαυγίζει χαρούμενα μόνος του, ήξεραν πολύ καλά με ποιον έπαιζε.

Με τον Πέτρο τους, ένα ακόμα παιδί που δε θα μεγάλωνε ποτέ, όπως τα χαμένα παιδιά των αγαπημένων του παραμυθιών...

Τέλος